No. 9.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 21 Januarij

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het onnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert ch bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

aëlitische Aangelegenheden.

—

weging is leven, stilstand dood.

wet is eeuwig als de natuur, bevestigd in de ge-denis.

is geldend voor volken, staten, godsdiensten. Be-n zij zich niet met de geest des tijds, bevoordeelen ch niet met de ervaring en vooruitgang der eeuwen ten zij den tijd ongebruikt langs zich heen gaan, snellen zij hunnen ondergang te gemoet.

aar geen vooruitgang is, is achteruitgang; waar ach-gang is, vernietiging, stilstand, dood.

n de uitgebreidste toepassing is dit op alles wat tot orm behoort, in het godsdienstige, dus op de *kerk-redienst.*

ze mag ons niet koud of onverschillig laten, of wat r is, zij moet ons gevoel niet door het behouden van nderde vormen, ordeloosheid en verwarring zoodanig sen, dat wij in stede van ons gemoed in kalmé aan-t tot God te verheffen, de kerk ontvlugten, als eene s, die tot alles geschikt is, behalve tot gebed.

welke kerk in ons vaderland zóó ingerigt is? Gij het reeds dikwerf, ook in dit blad, gehoord: *het s Israëlitische!* (*)

aartoe het ontkend? Geene valsche schaamte houde langer terug, te betuigen, dat onze kerkdienst niet vereenstemming is met de zuiverheid onzer leer; dat iet van onzen tijd is, dat zij overladen is met mid-euwsche gebruiken, dat zij sedert stabile is, geene eging heeft, dus achteruitgang, stilstand en....

een, God dank! eindelijk zijn ook de Nederlandsche eliten uit de te lang geduurde lethargie ontwaakt. blijden wij ons, er is eene vonk aangeblazen, er is er beweging, dus leven: en waar leven is is *hoop.*

p, zog ik, — *geene zekerheid?*

eene zekerheid, nadat de Hoofd-Commissie tot de zaken Israëliten getoond heeft, voor de goede zaak gestemd ijn? Nadat zij de kerkeraden aangeschreven heeft, hare wenschen en plannen, omtrent verbeteringen e te deelen? Is dit geene waarborg?

elaas, neen!

ij eene eenigzins nadere beschouwing reeds, moet die chrijving het hoogste mistrouwen wekken. Hoe toch ij overeen te brengen met het pas gegeven weigerend woord der zelfde Commissie, op het verzoek van den ingswaardigen Hertzveld, tot het bijeenroepen eener de van Rabbijnen? Aan deze immers moet die taak ertrouwd worden. (§)

ls verlichte, vrome en kundige geestelijken, hadden de grenzen kunnen afbakenen, welke zij meenden dat overschreden mogten worden. Daardoor zouden de stigste gemoederen gerust gesteld, de eischen der calen verworpen, éénheid van plan, éénheid van uit-ring bewerkt zijn geworden.

En in stede hiervan, vraagt men elke gemeente om haar gevoelen, ... zucht tot *kerkhervorming*, eene massa onzamenhangende, verwarde denkbeelden te zamelen, waaruit men misschien een zamengelapt geheel zoude vormen, zonder leidend beginsel, zonder geest, zonder eenheid.

Beschuldigt mij niet van *pessimismo*, wanneer ik u zeg, dat zelfs dit niet geschieden zal.

Die goede en belangstellende, met angstige zorg voor de belangen harer geloofsgenooten wakende Hoofd-Commissie *wist zeer goed* wat zij deed, toen zij het verzoekschrift van den eerwaarden Hertzveld weigerend beantwoordde, en de gemelde aanschrijving aan de gemeenten deed.

Elle sauvait les apparences! of ten minste zij trachtte het.

Immers, zij *wist zeer goed*, dat de meeste der kerkeraadsleden der Israëlitische gemeenten in ons land duisterlingen zijn, die elke verandering in de eeredienst als heiligschennis beschouwen.

Zij *wist zeer goed*, dat verreweg het grootste gedeelte der Nederlandsche Israëliten, (dat zij wel met alle andere gezindheden gemeen zullen hebben) nog niet beschaafd genoeg zijn, om hunne eigenlijke behoeften te gevoelen.

Zij *wist zeer goed*, dat er onder de beschaafden veel onverschilligen zijn, die zich aan de zaak niets gelegen laten liggen.

Zij *wist zeer goed*, tot welke mannen zij zich moest wenden, om *geene* verbeteringen daar te stellen.

Zy wist by voorraad het antwoord dat zy krygen zoude.

En dan kon zij immers met de stukken in de hand den Minister toonen en den volke verkondigen: het groote meerendeel wenscht, wil geene verandering. En dan heet het: *Vox populi, vox Dei.*

Maar — wij vragen het — *wist zy het ook*, dat gelijktijdig met hare aanschrijving (of liever iets vroeger) een roerende brief aan Parnassins der verschillende gemeenten gezonden is, door het invloedrijke, niets ontziende hoofd der ultramontaansche partij, (om hem zoo eens met den S. van het Hartelijk Woord te noemen), waarin engelen en duivels, hemel en aarde, zon en maan, alles in beweging wordt gebragt, om hen te bezweren, aan de pogingen der woelgeesten en vrijdenkers tegenstand te bieden, en geene de minste verandering te gedoogen.

Die het weet, zegge het ons!

Y.

(*) Mijnheer J. v. P., in het voorbijgaan moet ik u zeggen, ik een geheel nieuwe kampioen voor de goede zaak ben. Om n de uwen in eens de lust te benemen, ook mij met uwe sche streken op het lijf te komen, verklaar ik, in dit en chien nog volgende stukken, altijd over het CEREMONIELE, over elfs van heidensche volken overgenomen en in onze openlijke dienstoefeningen nog vigerende gebruiken te spreken, zonder op het wezen der godsdienst te willen afdingen of veranderen. u dit duidelijk? Spreek! of liever zwijg, anders maakt u weder even belagchelijk als in uwe vroegere stijloefeningen,

(§) Wij ontveinzen het niet, even ongaarne als de Kundige van het Hartelijk Woord enz., hadden wij deze UITSLUITEND Rabbijnen zamengesteld gezien.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 15. Januarij. Van Konstantinopel verneemt men onder dagteekening van den 22. December ll., dat aldaar de tijding van eenen opstand in Damascus door eenen koerier, officiëel aan de regering is overgebragt. Volgens dezen had men twee dagen lang gevochten. De drie bataillons geregelde troepen konden den opstand niet meester worden, en de pacha-gouverneur zag zich genoodzaakt met dezelve in het zwak verdedigde fort de wijk te nemen, waaruit hij op de stad liet vuren. De opstand schijnt wegens het opbrengen der belastingen ontstaan te zijn. De Turksche regering heeft, op deze tijding, den afgezetten minister van oorlog, Mustapha-Pacha, met 2000 man afgezonden, welke den 18. December op drie stoombooten in zee is gestoken.

— Men meldt uit Munchen, den 11. Januarij. Volgens brieven uit Tyrol zijn in geheel het naar onzen kant afhellende Oostenrijksche hooggebergte, sedert het begin dezes jaars, allergeweldigste hoeveelheden sneeuw gevallen zoodat op vele punten de gemeenschap niet dan door ingespannen arbeid hersteld heeft kunnen worden.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 14. Januarij. Berigten uit Nieuw-York tot den 24. December te Havre ontvangen, behelzen onder anderen bijzonderheden van de verschrikkelijke aardbeving welke den 2. September in de provincie Cartago aan de Costa Rica voorgevallen is. Verscheiden steden zijn in een puinhoop verkeerd en vele menschen hebben het leven verloren.

— De beruchte Mad. *Laffarge* bevindt zich in het tuchthuis te Montpellier, en heeft geweigerd de kleedij der gevangenen aan te nemen. Men heeft geweld moeten gebruiken om haar de verordende kleeding aan te trekken; in het begin stelde zij zich geweldig te weer en schreeuwde uit alle kracht, tot dat zij in onmagt viel. In dezen toestand werd haar het kleed aangetrokken. Zij moet verscheidene brieven aan de koninklijke familie geschreven hebben, om de gunst te verwerven, van de gevangeniskleeding bevrijd te blijven, maar geen brief komt dit huis uit. Ten gevolge van dit voorval is de veel ter sprake gekomene misdadigster zwaar ziek geworden. Aanvankelijk had men haar boeken, teekeningen, borduurramen, enz. gezonden, doch alles is haar ontnomen, en niets haar gelaten dan den bijbel. De uitgever harer *Memoires* schreef aan haar, om het m. s. van het 3e deel, betwelk zij voltooid heeft; maar de brief bleef zonder gevolg, omdat de veroordeelden volstrekt niets mogen laten drukken. Hare bezigheid bestaat nu enkel in spinnen, slopkousen, hemden, enz. voor de soldaten te naaijen.

BELGIE.

BRUSSEL, den 17. Januarij. Den 13. dezer zijn de gebouwen van den heer *J. Verheyden*, bierbrouwer te Oplinter, bij Leuven, door een geweldigen brand geheel in de asch gelegd, waarbij 14 koeijen, 6 paarden, 16 varkens, als ook al de voorraad van granen, enz. zijn verbrand.

— In een Gentsch blad leest men: Ik ondergeteekende, Perpetua de Ganck, vrouw van Bernard Benoit Gijselinck, te Sleijdinge, verzoek alle winkeliers, tappers en andere personen, mij geen crediet te verleenen, vermits ik de ongelukkige gewoonte heb, mij aan den drank over te geven; en mijn man mijne schulden niet meer zal betalen."

Zegt het voort."

[Get.] *Perpetua de Ganck*,
vrouw van *B. B. Gijselinck*.

De ondergeteekende bekrachtigd opgemelde verklaring.

[Get.] *B. B. Gijselinck*.

NEDERLANDEN.

MIDDELBURG, den 19. Januarij. Volgens algemeen gerucht schijnt de kinderziekte binnen deze stad in plaats van te verminderen, nog dagelijks toe te nemen, immers is het getal der lijders gedurende de afgeloopene week weder met tien vermeerderd, waaronder verscheidene bewoners van hetzelfde huis (een bewijs van de aanstekelijkheid dezer afschuwelijke ziekte!), terwijl bovendien nog op eergisteren, van wegen de stedelijke policie, een procesverbaal is opgemaakt tegen een ingezetenen uit eene der voornaamste straten dezer stad, in wiens woonhuis bij geregtelijk onderzoek drie zijner kinderen aan deze kwaal bevonden zijn, doch waarvan door denzelven, niettegenstaande de bestaande en zoo nuttige voorschriften, geene aangifte was gedaan, en welke onverschoonbare nalatigheid vooral in een winkelhuis, voor dezen of genen, de schadelijkste gevolgen had kunnen na zich slepen.

— Men schrijft uit Hulst, in het 5. district dezer provincie, onder dagteekening van den 17. dezer:

Gisteren avond omstreeks half elf ure werd in den vrij ruimen werkwinkel van den timmerman *P. A. Janssen*, alhier brand ontdekt, die aan de zich daarin bevindende houtwaren en andere ligt brandbare voorwerpen dermate

voedsel vond, dat in een oogenblik tijds het gansche gebouw in vuur stond. Gelukkig dat dit voorval in den voornacht plaats had, waardoor onmiddellijk vele ingezetenen bluschvaardig waren, en aan welker onvermoeide pogingen het dan ook te danken is, dat slechts een gedeelte dezer panden door de vlammen zijn verteerd geworden. Als zich bijzonder verdienstelijk te hebben gedragen, heeft men voornamelijk kunnen opmerken de personen van *L. Janssen*, die een der brandspuiten met veel oordeel gedirigeerd heeft, *A. Rodrigo*, *J. Voet*, *J. Borghstyn* en *L. de Somme*, zonder deze en onderscheidene anderen had de brand onberekenbare gevolgen kunnen hebben, door het aanwezig zijn, in een aanbelendend pakhuis, van een partij olie, spiritueuse dranken en andere goederen meer, die spoedig vuur hadden kunnen vatten, en waardoor welligt het verlies van eenen geheelen blok woonhuizen te betreuren zou zijn geweest.

Deze onvoorziene ramp heeft weder de nuttigheid en de noodzakelijkheid bewezen, om steeds de brandbluschmiddelen in goeden staat van onderhoud en ter bestemder plaats voorhanden te hebben; zijnde voorts de oorzaak van den brand onbekend, en het gebouw tegen brandschade verzekerd, zoodat de door den eigenaar geledene verliezen waarschijnlijk uit de kas der betrokkene waarborg-maatschappij zullen vergoed worden.

— Uit officieële opgaven blijkt, dat de bevolking der onderscheidene provinciën den 1. Januarij 1841 beliep 2,893,716 zielen, als in Noord-Braband 392,154 zielen; Gelderland 350,238; Zuid-Holland 532,394; Noord-Holland 448,328; Zeeland 152,846; Utrecht 146,026; Vriesland 231,138; Overijssel 200,718; Groningen 173,931; Drenthe 73,777; en Limburg 188,143.

In 1840 zijn in dit Rijk geboren 104,698 kinderen als: in Noord-Braband 12500, Gederland 11987, Zuid-Holland 21819, Noord-Holland 17608, Zeeland 6737, Utrecht 5316, Vriesland 7963, Overijssel 7129, Groningen 6076, Drenthe 2266, Limburg 6297.

Er zijn in het jaar 1840 in Nederland overleden 72636 personen als: in Noord-Braband 8622, Gelderland 7934, Zuid-Holland 15,415, Noord-Holland 12,755, Zeeland 4375, Utrecht 4246, Vriesland 4697, Overijssel 4806; Groningen 3744, Drenthe 1645, Limburg 4397. Er zijn 30,146 zielen in de steden en 42,490 ten platte lande overleden. Van dit getal behoorden 37,326 tot het mannelijke en 35,310 tot het vrouwelijke geslacht. Onder de sterfgevallen zijn begrepen 4777 doodgeborenen, als 2755 van het mannelijke en 2022 van het vrouwelijke geslacht. Er zijn in dat jaar 33,062 personen meer geboren dan overleden.

— De regtsplegingen in Noord-Amerika zijn, niettegenstaande de gevorderde beschaving, nog op eene zeer lagen trap, de Delaware Gazette deelt daaromtrent de volgende bijzonderheid mede: « Een jong meisje, waarvan wij den naam niet zullen noemen, uit hoofde van de achting welke hare familie geniet, is schuldig verklaard aan tien diefstallen; zij is veroordeeld om de dubbele waarde van het gestolene terug te geven, en op hare kleederen op tien zigtbare plaatsen de letter T te dragen (de eerste letter van 't woord Thief, hetwelk dief beteekend) en op haren blooten rug twee honderd en tien zweepslagen te ontvangen, zijnde een en twintig voor elken diefstal."

MENGELINGEN.

De Kwaker en de Struikroover.

(Vervolg en slot.)

Op reis naar stad had de geplunderde de gelegenheid over de droevige gebeurtenis na te denken, en zich de smart der jonge lieden voor te stellen, die elkander zoo lief handen, en wier verbindtenis nu uitgesteld moest worden.... Eensklaps hield hij stil; eene gedachte had zich plotseling aan hem voorgedaan. « Ja," riep hij, « zoo kan het gelukken. Woont de man te Londen, dan ontdek ik hem zeker. Het is zeker Gods wil, dat hij zoo onvoorzigtig was." Half getroost door zijne gedachten, kwam TOBY te huis. Hij liet niets merken, kuste zijne dochter, die volstrekt geen kwaad vermoedde, begaf zich ter ruste en sliep biddende in.

Den anderen morgen maakte hij zich gereed, nasoekingen te doen. Hij liet het paard uit den stal brengen, legde het den teugel op den nek, hopende dat het van zelf den weg naar zijns heeren huis zou inslaan. Hij liet derhalve het arme dier, dat nog niet gevreten had, vrij rondloopen door de straten en ging er achter. Maar hij had den viervoet meer instinkt toegeschreven, dan hij scheen te bezitten; langen tijd liep hij dan regts, dan links, zonder eene bepaalde rigting te volgen, maakte allerhande omwegen en keerde eindelijk geheel om. TOBY wanhoopte aan het gelukken van zijne kunstgreep. « De schelm," dacht hij, « behoort niet te Londen in huis. Welke dwaasheid, niet naar den regter te zijn gegaan, daar het nog vroeg genoeg was, en daarentegen te vertrouwen op het verstand van een paard."

Hier werd hij, door het geschreeuw van kinderen, die bijna onder het paard geraakt waren, gestoord. Het tot hiertoe zoo rustige dier was in eens gaan galopperen. « Houd op, houd op!" schreeuwde men van alle kanten. « Om Gods wil, houd het dier niet op," riep de kwaker. laat het loopen." In de grootste spanning zag hij het dier na, terwijl het de opene deur van een groot huis in de voorstad binnen stoof. « Daar woont hij," dacht de kwaker, dankbaar ten hemel ziende. En werkelijk zag hij een knecht het arme dier streelen, terwijl hij voorbij ging, en op stal brengen. Een voorbijganger, door hem naar den eigenaar van dat huis gevraagd, antwoordde hem: « Gij zijt hier zekerlijk weinig bekend, daar gij niet weet dat hier de rijke koopman WERESFORD woont." — De kwaker was zeer getroffen: « WERESFORD, EDUARDS vader, de geachte man was mijn roover." Hij geloofde te droomen, en langzaam keerde hij reeds naar huis, toen hij bedacht dat wel meer aanzienlijke en voorname lieden medeleden van dievenbenden geweest waren, vervolgens dat spoedig verkregene, men wist niet hoe, vermogen; eindelijk het paard dat alleen den stal had gevonden: TOBY besloot de zaak te doorgronden. Vol vertrouwen trad hij in den hof en verlangde den heer des huizes te spreken. Deze lag nog te bed; het was toch bijna reeds middag. Een rustelooze nacht; dat is een nieuwe wenk!

De kwaker herhaalde zijn verzoek dringend en stond spoedig in WERESFORD's slaapvertrek. Deze was juist ontwaakt, wreef zich de oogen en vraagde op geen vriendelijken toon: « wie zijt gij, wat wilt gij?" Deze stem was TOBY niet onbekend, en nu wist hij wie hij voor zich had. Rustig nam hij eenen stoel, zette zich aan 't bed met den hoed op het hoofd: « Zet gij uw hoed niet af?" riep de koopman getroffen. « Ik ben een kwaker," luide het zachte antwoord, « en gij weet dat is bij ons de gewoonte niet." Bij het woord kwaker rigtte WERESFORD zich op, en zag zijn bezoeker in 't gezigt. Waarschijnlijk herkende hij hem, want hij werd bleek. « Nu," zeide hij stamelend, wat is, — mag ik weten...." « Gij zult het mij niet kwalijk nemen," antwoordde TOBY, « dat ik zoo spoedig kom; maar onder vrienden neemt men dat zoo naauw niet, en daarom verzoek ik u, zonder langere inleiding, om het horologie terug, dat ik u gisteren leende." « Horologie, — een horologie?" « Het is mij bijzonder dierbaar: het behoorde mijner zalige vrouw, en ik wilde het voor niets ter wereld missen. Mijn zwager, de alderman, zoude het mij nooit vergeven, dat ik een kleinood, dat mij aan haar herinnert, ook maar voor één' dag uit de hand gegeven had." Bij het woord alderman ontstelde WERESFORD zeer; maar TOBY vervolgde; « Het zou mij ook aangenaam zijn, als gij mij die twaalf pond sterling terug gaaft, die ik u ook gisteren leende. Hebt gij ze evenwel langer noodig, dan kunt gij ze nog wel wat houden; slechts verzoek ik er dan een schriftelijk bewijs van." De bedaardheid des kwakers bragt den ouden koopman zoo geheel in de war, dat deze het niet waagde iets te ontkennen; bekennen konde hij ook niet, en eer hij een geschikt antwoord bedacht had, vervolgde TOBY: « Ik moet u ook nog mededeelen dat mijne dochter MARIE op het punt staat in den echt te treden. Ik had twee honderd pond voor haar uitzet bepaald maar er is mij een groot ongeluk gebeurd: ik ben gisteren avond, toen ik van mijne pachthoede naar de stad reed, op den weg geheel en al uitgeplunderd, ik moet u derhalve verzoeken, uwen zoon iets mede te geven: in elk ander geval zoude ik nergens om gevraagd hebben." « Voor mijnen zoon?" « Nu ja, weet gij niet dat hij op MARIE verliefd is en haar huwen wil." « EDUARD?" riep de koopman en sprong uit bed. « EDUARD WERESFORD," hernam de kwaker en nam bedaard een snuifje. « Gij moet wel besluiten wat voor hem te doen. Het zal mij aangenaam zijn," dus vervolgde hij met meer nadruk, « dat hij nimmer ontdekke wat er heden nacht gebeurd is, maar geeft gij mij het geld niet terug, dat ik hem beloofd heb, dan moet ik hem wel zeggen hoe ik het ben kwijt geraakt."

WERESFORD liep naar eene kast, haalde er een kistje uit met drie sloten, maakte het open, en gaf TOBY achtereenvolgens beurs, horologie en geldzak. « Zoo spoedig reeds," zeide de kwaker, « ik zie wel dat ik op u rekenen kan." « Nog een verzoek, dat gij mij als vriend niet kunt weigeren." « Spreek op!" « Onterf uwen zoon!" « Wat?" « Onterf hem; men moet niet kunnen zeggen, dat ik, bij het sluiten van zijn huwelijk, op uw vermogen gerekend heb." Met deze woorden verliet de kwaker het vertrek. « Neen," dacht hij bij zich zelven, toen hij op straat was, « kinderen zijn niet verantwoordelijk voor de handelingen hunner ouders. MARIE zal den zoon van den man trouwen, maar gestolen goed aanraken, ... nooit!"

Toen hij in den hof was, riep hij WERESFORD, die uit het venster keek, toe, « lieve vriend, ik heb u uw pa[ard] teruggebragt; laat mij het mijne teruggeven!" Vijf mi[nu]ten later zat TOBY in den zadel, zijn geldzak voor zic[h,] horologie en beurs in den zak, en reed in een korten d[raf] naar huis.

Daar vond hij EDUARD en zeide tot hem: « Ik heb uw[en] vader mijne opwachting gemaakt, en geloof dat wij [...] spoedig zullen eens zijn."

Twee uur later kwam WERESFORT bij TOBY aan [...] en verlangde hem alleen te spreken. « Brave kwak[er,"] zeide hij, « uwe handelwijze heeft mij innig getroffen, [gij] hadt mij van eer en leven kunnen berooven, gij ko[ndet] mijnen zoon dubbel ongelukkig maken, eensdeels door [het] bewustzijn mij tot vader te hebben, anderendeels d[oor] uwe dochter hem te weigeren; gij hebt gehandeld [als] een man van verstand en hart. Neem deze papieren, [...] gelukkig, gij ziet mij nooit weerom." Hij ging he[en.] De kwaker opende de papieren; het waren wissels op [de] aanzienlijkste handelshuizen te Londen; voorts eene la[ngere] lijst van namen en naast elken naam eene som gro[ot of] klein. Er lag een briefje bij, waarop stond, « dit [zijn] de namen der geplunderden, de getallen wijzen de som[men] aan die hun terug gegeven moeten worden. Ontvang [het] geld bij de wissel-kantoren, alsof gij het mij buiten 's l[ands] moest zenden, en bezorg gij zelf onder 's hands de te[rug]gave. Het overige is mijn regtmatig eigendom, en [gij] kant uwe dochter gerust van mij aan nemen."

Des anderen daags was WERESFORD uit Londen ver[dwe]nen, en algemeen zeide men dat hij zijn vermogen in Fr[ank]rijk wilde verteeren. Op EDUARD's en MARIE's bruilof[t was] een vrolijk gezelschap genoodigd en daaronder bevonden [zich] verscheidene lieden, die met de Londensche straatro[overs] zeer te vreden waren daar dezen hun door TOBY's tuss[chen]komt het ontstolen kapitaal met de interessen hadde[n te]ruggezonden. *(Arnh. C.)*

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

20 Januarij 1842.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudd[e].	
Oude Walch. Tarwe	f 11.00	Boekweit	f
Nieuwe dito . . .	« 10.00	Zomergarst	«
Oude Zeeuwsche dito	« 10.75	Winter Garst	«
N. Zeeuwsche dito	« 10.00	W. Paardenboonen .	«
O. Zeeuwsche Rogge	« 7.25	Raapolie . . .	f 63.50 p.
N. dito	« 5.80	Patentolie . .	« 66.00 «
W. Groene Erwten .	« 8.25	Lijnolie . . .	« 44.00 «
W. Witte dito . . .	« 7.50	Raapkoeken f .	de 10[0]
Koolzaad	« .	Lijnkoeken	« 10.00 « 100
Z. dito	« .		
Haver, ...	« 3.00		

Tarwenbrood het Ned. Pond 20 cent. Masteluinbrood 18 c[ent]. Roggenbrood 15 en een halve cent.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 20 Januarij. Sedert den 16 deze[r] alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Henriette, J. Lughies, Liverpool, zout; La belle Allianc[e,] van der Bussche, Duinkerken, zout: l'Argus, B. Houssaye, [Ha]vre de Grace, ballast; Marie Galante, G. H. Schwenner, [Mar]seille, stukgoed; Belgica, C. Loonis, Rio Janeiro, koffij; [...] Ann, G. Wilson, New-Castle, stukgoed; de vier Zusten, [...] Klaassen, Koningsbergen, lijnzaad, De vrouw Ankje, Gr[...]mouth, ijzer.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze [...] naar zee gezeild

Princes Victoria, T. Jackson, Londen, stukgoed.

MIDDELBURG, den 19. Januarij. Eergisteren is binnengek[omen] het Barkschip Minerva, Kapitein L. M. Hoffman, met [een] lading koffij en suiker, van Batavia voor deze stad; het [schip] ligt nog voor den Vlietenpolder op de Roompot ten anker; [aan] boord is alles wel.

ADVERTENTIEN.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.